

[Hanne Reintoft.]

gående regerings rekord med hensyn til fær-
dighed i at føre såkaldt økonomisk politik
til gavn for dem, der har, og til skade for de
sædvanlige, nemlig lønmodtagerne. Det si-
ger unægtelig en hel del. Man kunne have
troet, at grænsen var nået ved den socialde-
mokratiske regerings sidste forsøg på at in-
defryse en dyrtidsportion og vælgerne gan-
ske klare svar, da socialdemokratiet mistede
7 mandater, og da de, som den konservative
ordfører ved finanslovdebatten så ærligt
kom til at sige, overlod den nuværende rege-
ring regeringsmagten. Det var grove løjer,
og de blev altså ikke mindre grove, da
denne regering, der dengang hyklerisk
stemte imod, nu kommer og foreslår inddra-
gelse af 3 dyrtidsportioner. Vreden ude
omkring var også sådan, at man ikke turde
fastholde det, selv om jeg kan forstå, at det
har givet en hel del uoverensstemmelser i de
forskellige folketingsgrupper.

Statsministeren er kommet med nogle
udregninger — det er i øvrigt udregninger,
vi flere gange har gjort opmærksom på —
nemlig at dyrtidsreguleringen er mindre
værdifuld, for det første fordi den kommer
så sent efter prisstigningerne, for det andet
fordi den kun dækker ca. 50 pct., og endelig
fordi meget af den tages af skatten. Det kan
bare ikke nytte noget at fastslå, at den er
for dårlig, hvis man ikke agter at gøre noget
ved det. Her synes jeg, jeg ligesom sporede
usikkerhed hos hr. Per Hækkerup om, hvad
der egentlig er socialdemokratiets politik.
Først skodde hr. Per Hækkerup regeringen,
fordi LO ikke støttede dens politik. Jeg sy-
nes faktisk også, at LO nødig skulle støtte
en borgerlig regerings politik, og jeg var
meget forundret, da LO her i vinter støttede
den lave dækning for tab af indtægt ved
arbejdsløshed, mens socialdemokratiet fore-
slog noget mere. Men jeg kunne alligevel
forstå på hr. Per Hækkerup, at han mente,
at LO nu bakkede op bag socialdemokratiet.
Samtidig var hr. Per Hækkerup inde på, at
dyrtidsreguleringen ganske rigtigt var for

dårlig, men også, at man kunne gentage
eksperimentet fra december 1967 og bryde
overenskomsterne endnu en gang og ind-
drage en dyrtidsportion.

Hvis man så ser på, hvad der er sagt an-
dre steder fra, bl. a. fra LO, som der henvi-
ses til, kan man notere sig en udtalelse af
smedeforbundets formand den 4. april i år i
Demokraten, en udtalelse jeg tror har vakt
uro mange steder. Der står bl. a.:

„Skal fagbevægelsen slippe den helau-
tomatiske dyrtidsregulering, skal alle
andre befolkningsgrupper gøre det samti-
dig. Det kræver politisk beslutning, og
her vil fagbevægelsen stille to hovedkrav:
1) stramning af alle prislove, og 2) fuld
garanti fra staten mod yderligere prisstig-
ninger på hjemmemarkedet.“

Det vil altså sige, at man i smedeforbun-
det faktisk er villig til under, synes jeg, ret
billige betingelser at slippe den dyrtidsre-
gulering, man i arbejderbevægelsen har måttet
kæmpe for siden 1939. Der er ikke megen
grund til at antage, at smedeforbundet vil
komme hr. Per Hækkerup til hjælp med, at
dyrtidsportionerne er for små, for der står
bl. a. også i interviewet:

„Men noget udspil fra vor side om en
egentlig ny dyrtidsreguleringsordning skal
man ikke vente.“

Når man så i dag ser i Aktuelt, at ar-
bejdsmandsforbundet ganske klart har ud-
talt, at

„hvis regeringen sigter mod en fjernelse
af pristalsreguleringen, skal den ikke
regne med forståelse fra fagbevægelsens
side. Pristalspengene er lønmodtagernes
retmæssige ejendom.“

så må jeg nok spørge hr. Per Hækkerup:
„Hvem er det, der er enig med hvem, og
hvornår og hvorfor?“ Det virker ærlig talt
noget forvirrende. Jeg synes, vi skal have
ganske klart udsagn om, at man kan støtte
vores forslag om virkelig at forbedre dyr-
tidsreguleringen, regulere kvartårligt, regu-
lere med 20 øre pr. point, ganske klart ud-
sagn om, at man ikke igen vil bryde ind i